

IGAZSÁGÜGYI MINISZTER

Iktatószám: XX-AJFO/508/2021.
Hivatkozási szám: IV/1365-15/2016.

[REDACTED]
részére

Alkotmánybíróság

Budapest
Donáti utca 35-45.
1015

Tárgy: Az elektronikus hírközlésről szóló 2003. évi C. törvény 159/A. §-a elleni alkotmányjogi panasszal kapcsolatos megkeresés (személyes adatok védelme)

[REDACTED]

Köszönettel vettem kézhez a tárgybeli ügyben küldött megkeresését, amellyel kapcsolatban az alábbiakról tájékoztatom.

A tárgybeli, az *elektronikus hírközlésről szóló 2003. évi C. törvény* (a továbbiakban: Eht.) 159/A. §-ával összefüggésben a Belügyminisztérium (a továbbiakban: BM) válaszában foglaltakat tartom irányadónak. Az egységes kormányzati álláspont képviselője érdekében jelen válaszlevél a BM Alkotmánybíróságnak küldendő szakmai álláspontjának kiegészítéseként került kimunkálásra annak hangsúlyozásával, hogy a BM szakmai álláspontjában foglaltakkal mindenben egyetértek.

I. Az indítvány befogadhatóságáról

Az indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 26. § (1) bekezdése szerinti alkotmányjogi panaszt terjesztett elő, melynek feltétele, hogy az ügyben folytatott bírósági eljárásban alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazása folytán az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogának sérelme következzen be, és az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva. Jelen esetben az

indítványozó nem bizonyította az érintettségét, azaz, hogy az Eht. 159/A. §-ának alkalmazása miképpen sértette az akkor hatályos Alaptörvény VI. cikk (1) – (2) bekezdéseiben biztosított, a magánszféra tiszteletben tartásához és a személyes adatok védelméhez fűződő alapvető jogait. Az Abtv. az Alaptörvény hatályba lépése óta megszüntette a korábban hatályos Alkotmány és alkotmánybírósági törvény keretei között biztosított *actio popularis* lehetőségét, így álláspontom szerint a befogadhatóság tekintetében az indítvány visszautasításának lenne helye, mert az indítványozó abban nem vezette le, hogy a sérelmezett jogszabályi hely alkalmazásával milyen közvetlen és személyes jogsérelme következett be.

A tárgybeli indítványban az indítványozó felvetései is pusztán teoretikusak, nem mutat be olyan levezetést, mely szerint az Eht. 159/A. §-ának alkalmazása az ő esetében a magánélete védelméhez való alapvető joga sérelmével járt volna.

Amennyiben a Tisztelt Alkotmánybíróság mégis az indítvány befogadása mellett döntene, az alábbiak mentén fejtem ki az abban foglaltakkal szembeni tartalmi ellenérveimet.

II. Adatvédelmi kérdések

1. Bár az indítvány benyújtása időpontjában – 2016. július 26-án – az európai társjogalkotók a természetes személyeknek a személyes adatok kezelése tekintetében történő védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról, valamint a 95/46/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2016. április 27-i Európai Parlament és a Tanács (EU) 2016/679 Rendeletet (a továbbiakban: általános adatvédelmi rendelet) már elfogadták, illetve az már hatályba is lépett, az általános adatvédelmi rendeletet ugyanakkor ebben az időpontban még nem kellett alkalmazni, figyelemmel arra, hogy a 99. cikk (2) bekezdése szerint a rendelet alkalmazását csak 2018. május 25. napjától kellett megkezdeni. Az indítvány benyújtásakor ekként a horizontális jellegű, általános adatvédelmi kereteket még az információs önrendelkezési jogról és az információszabadságról szóló 2011. évi CXII. törvény (a továbbiakban: Infotv.) teljes körűen „kódex” jelleggel szabályozta. Megjegyzendő ugyanakkor, hogy az Infotv. rendelkezéseit már ebben az időszakban is az uniós jog határozta meg, figyelemmel arra, hogy a személyes adatok védelmére vonatkozó előírásokat ekkor még a személyes adatok feldolgozása vonatkozásában az egyének védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról szóló, 1995. október 24-i 95/46/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (a továbbiakban: 95/46/EK irányelv) szabályozta.

Az uniós tagállamoknak ugyanakkor fel kellett készülniük az uniós adatvédelmi reformcsomag rendeleti elemeinek végrehajtására, illetve irányelvi elemeinek – a személyes adatoknak az illetékes hatóságok által a bűncselekmények megelőzése, nyomozása, felderítése, a vádeljárás lefolytatása vagy büntetőjogi szankciók végrehajtása céljából végzett kezelése tekintetében a természetes személyek védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról, valamint a 2008/977/IB tanácsi kerethatározat hatályon kívül helyezéséről szóló, 2016. április 27-i (EU) 2016/680 európai parlamenti és tanácsi irányelvből (a továbbiakban: bűnügyi irányelv) – átültetésére is. A magyar jogalkotó az információs önrendelkezési jogról és az információszabadságról szóló 2011. évi CXII. törvénynek az Európai Unió adatvédelmi reformjával összefüggő módosításáról, valamint más kapcsolódó törvények módosításáról szóló 2018. évi XXXVIII. törvény elfogadásával az általános (horizontális)

szabályok, illetve az Európai Unió adatvédelmi reformjának végrehajtása érdekében szükséges törvénymódosításokról szóló 2019. évi XXXIV. törvény elfogadásával az ágazati joganyag kiigazítását végezte el, elősegítve az általános adatvédelmi rendelet (és az adatvédelmi reformcsomag további elemeinek) végrehajtását.

A törvénymódosításoknak köszönhetően az Infotv. rendszere is alapvető felülvizsgálaton ment keresztül, így az Infotv. 2. § (3) bekezdése értelmében az Infotv. rendelkezései – 2018. július 26. napjától – „kódex” jelleggel (a maga teljességében) kizárólag büntügyi irányelven alapuló bűnüldözési, illetve – az uniós jog hatályán kívül eső – nemzetbiztonsági és honvédelmi célú személyesadat-kezelésre alkalmazandóak, míg az Infotv. 2. § (2) bekezdése kijelöli azon rendelkezéseket, amelyeket az általános adatvédelmi rendelet mellett – azaz azt kiegészítendő – szükséges alkalmazni. E szabályok lényegében a Hatóság működésével, eljárásával kapcsolatosak, illetve kisebb részben olyan, az általános adatvédelmi rendelettől eltérő vagy azt kiegészítő rendelkezések, amely eltérésekre, kiegészítésekre az általános adatvédelmi rendelet egyébként kifejezetten lehetőséget biztosít.

2. Kiemelendő, hogy ugyan az általános adatvédelmi rendelettel az uniós társjogalkotók az adatvédelmi kereteket számos tekintetben megújították, illetve a védelmi szintet növelték is a hatálya alá tartozó adatkezelésekben, az általános adatvédelmi rendelet az alapvető keretek tekintetében lényegében változást nem hozott. Mind a 95/46/EK irányelv 6. cikke, mind pedig az általános adatvédelmi rendelet 5. cikke megjeleníti a jogszerűség, tisztességes eljárás és átláthatóság, a célhoz kötöttség, az adattakarékosság, a pontosság, illetve a korlátozott tárolhatóság alapelveit, illetve mindkét aktus az adatkezelőkre telepíti ezen elveknek való megfelelés bizonyítását is (elszámoltathatóság). Jóllehet, a részletszabályok tekintetében mutatkoznak eltérések – így például számos új jogintézmény, illetve a rendeleti szintű jogegységesítés igénye megmutatkozik –, álláspontom szerint az általános adatvédelmi keretek tekintetében az általános adatvédelmi rendelet a korábbi védelmi szintet fenntartotta. E tekintetben tehát álláspontom szerint pusztán az általános adatvédelmi rendelet alkalmazásának megkezdése – mint a jogvédelem és a jogérvényesítés új és közös kerete – olyan változásokat nem eredményezett, amely az indítvány megítélésére kihatással volna.

3. Szükséges rámutatni arra is, hogy mind a 95/46/EK irányelv, mind pedig az általános adatvédelmi rendelet (vagy éppen a büntügyi irányelv) csupán a horizontális adatvédelmi kereteket szabályozta (és szabályozza jelenleg is). Ezen általánosság azt is jelenti, hogy a nevezett aktusok nem zárják ki annak lehetőségét, hogy az uniós társjogalkotók bizonyos területeken további – lex specialis jellegű – szabályozásokat alakítsanak ki, amelyek így az általános adatvédelmi keretekre támaszkodva – vagy éppen amellel – érvényesülnek. Ilyen szabályozásnak tekinthető az elektronikus hírközlési ágazatot szabályozó, az elektronikus hírközlési ágazatban a személyes adatok kezeléséről, feldolgozásáról és a magánélet védelméről („Elektronikus hírközlési adatvédelmi irányelv”) szóló, 2002. július 12-i 2002/58/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (a továbbiakban: e-privacy irányelv) is, amely – ahogyan arra az e-privacy irányelv (12) preambulumbekkezdése is utal – a 95/46/EK irányelv mellett, az elektronikus hírközlési ágazatban a természetes személyek alapvető jogainak, különösen a magánélet tisztelgéséhez való joguknak, valamint a jogi személyek jogos érdekeinek a védelmét szolgálja 2002 óta. Szintén az e-privacy irányelv 1. cikk (2) bekezdése kijelenti azt is, hogy a nevezett

irányelv rendelkezései a 1. cikk (1) bekezdésben említett célok érdekében pontosítják és kiegészítik a 95/46/EK irányelvet. A magyar jogalkotó az e-privacy irányelvet az Eht. keretei között ültette át.

4. Megjegyzendő az is, hogy – a fentiek szerint – az ún. „adatmegőrzési” szabályozás korábban sem kifejezetten az általános adatvédelmi és hírközlési szabályokon, hanem további irányelvi rendelkezéseken alapult. Az adatmegőrzési szabályozást első alkalommal a nyilvánosan elérhető elektronikus hírközlési szolgáltatások nyújtása, illetve a nyilvános hírközlő hálózatok szolgáltatása keretében előállított vagy feldolgozott adatok megőrzéséről és a 2002/58/EK irányelv módosításáról szóló, 2006. március 15-i 2006/24/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (a továbbiakban: adatmegőrzési irányelv) alakította ki az adatmegőrzési kötelezettség előírásával, amely az e-privacy irányelvre (és a 95/46/EK irányelvre) támaszkodott. Megjegyzendő ugyanakkor, hogy az Európai Unió Bírósága (a továbbiakban: Bíróság) a C 293/12. és C 594/12. sz. egyesített ügyekben 2014. április 8-án hozott ítéletében megállapította, hogy az adatmegőrzési irányelv – az Európai Unió Alapjogi Chartájával (a továbbiakban: Charta) való ütközése okán – érvénytelen, ekként a kérdéses aktus ezt követően a továbbiakban nem volt alkalmazható. Figyelemmel ugyanakkor arra is, hogy sem az e-privacy irányelv nem zárja, sem pedig a 95/46/EK irányelv nem zárta ki az adatmegőrzés lehetőségét (jóllehet, további kötelezettség erre vonatkozóan már nem is állt fenn a tagállamok számára), számos tagállam az adatmegőrzési irányelven alapuló szabályozását – immáron uniós jogi szabályozás alá nem vont területként – fenntartotta, figyelemmel arra, hogy azok külön uniós aktus hiányában a nemzeti jog szintjén is szabályozhatóak lehetnek büntetőjogi és nemzetbiztonsági célból.

Az általános adatvédelmi rendelet 95. cikke kiemeli, hogy a rendelet nem ró további kötelezettségeket a természetes vagy jogi személyekre az Unión belüli nyilvános hírközlési hálózatokon keresztül történő nyilvánosan elérhető hírközlési szolgáltatással összefüggésben kezelt adatok tekintetében azon kérdésekkel kapcsolatban, amelyek vonatkozásában e személyek továbbra is az e-privacy irányelvben megállapított, azonos célkitűzésekkel bíró különös kötelezettségek hatálya alá tartoznak. Az általános adatvédelmi rendelet (173) preambulumbekkezdése kiemeli azt is, hogy az e-privacy irányelv és az általános adatvédelmi rendelet közötti kapcsolat egyértelművé tétele érdekében az e-privacy irányelvet ennek megfelelően módosítani kell. Már az általános adatvédelmi rendelet tárgyalásával párhuzamosan megkezdődött az általános adatvédelmi rendelettel összefüggő további aktusok kiigazítása is, így az uniós társjogalkotók a Bizottság javaslatára megkezdték az e-privacy irányelv felváltására irányuló rendelettervezet – az ún. e-privacy rendelet – tárgyalását is. Ugyan az e-privacy rendelet tárgyalása során felmerült annak lehetősége, hogy az e rendelettervezet keretei között – az uniós joggal összhangban – az adatmegőrzés is ismételten szabályozásra kerüljön, az e-privacy rendelet véglegesítésére és elfogadására a mai napig nem került sor. Megjegyzendő ugyanakkor az is, hogy a Bíróság által, az adatmegőrzési ügyekben hozott ítéletek következtében a Chartát hivatkozzák, ekként az esetlegesen kialakítandó közös uniós jogi keret is csak a Bíróság elvárásainak megfelelő módon – azaz a Chartára tekintettel – alakítható ki.

5. Az általános adatvédelmi rendelet alkalmazásának megkezdése okozta változások tekintetében végezetül szükségesnek tartom rámutatni arra is, hogy a jogalapok között mind a 95/46/EK rendelet 7. cikk c) pontja elismerte, mind pedig az általános adatvédelmi rendelet 6. cikk (1) bekezdés c) pontja elismeri az adatkezelőre rótt jogi kötelezettségén alapuló adatkezelést. Az általános adatvédelmi

rendelet 6. cikk (2) és (3) bekezdése e körben meghatározza azt is, hogy a 6. cikk (1) bekezdés c) és e) pontja szerinti jogalapok esetében a tagállami jogalkotók fenntarthatnak vagy bevezethetnek konkrétabb rendelkezéseket, amelyekben pontosabban meghatározzák az adatkezelésre vonatkozó konkrét követelményeket, és amelyekben további intézkedéseket tesznek az adatkezelés jogszerűségének és tisztességességének biztosítására. E lehetőséggel élve a magyar jogalkotó az Infotv. 5. § (3) bekezdésében meghatározta azt, hogy az általános adatvédelmi rendelet 6. cikk (1) bekezdés c) és e) pontjában meghatározott adatkezelés (a továbbiakban: kötelező adatkezelés) esetén a kezelendő adatok fajtáit, az adatkezelés célját és feltételeit, az adatok megismerhetőségét, az adatkezelő személyét, valamint az adatkezelés időtartamát vagy szükségessége időszakos felülvizsgálatát az adatkezelést elrendelő törvény – illetve önkormányzati rendelet esetén az önkormányzat rendelete – határozza meg. Megállapítható tehát, hogy az Eht. támadott szabálya az általános adatvédelmi rendelet alkalmazásának megkezdését megelőzően és azt követően is megfelelően rendezett uniós jogi jogalappal (a hírközlési szolgáltatók jogi kötelezettsége teljesítéséhez szükséges adatok kezelése) bír, az pedig az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdéséből fakadó, az Infotv. 5. § (3) bekezdésében előírt módon került az Eht. keretei között szabályozásra. E tekintetben – azaz a jogalapokat érintően – tehát az uniós jogi rezsím megváltozása további, az indítvánnyal összefüggő változást nem hozott.

III. A retenciós adatmegőrzés bűnüldözési és nemzetbiztonsági szempontú célhoz kötöttsége

Az Eht. 159/A. §-ában szabályozott generális, retenciós célú adatmegőrzés szabályozása büntetőjogi szempontból elengedhetetlen, alternatíva nélküli eszköz a hatékony bűnüldözés, mint legitim cél szempontjából. Az adatmegőrzés számtalan bűncselekmény, illetve bűncselekmény-típus esetében gyakorlatilag az egyetlen eszköz az eljáró szervek kezében, amely egyáltalán reális lehetőséget nyújt számukra, hogy az adott bűncselekmény elkövetőjét felderítsék, a vád megalapozottságát alátámasszák. Ilyen módon az adatmegőrzés sok esetben az egyedüli hatékony eszköz az állam számára, hogy az adott bűncselekmények sértettjeinek alapvető jogait sértő cselekmények esetén fellépjen. Az Alaptörvény 46. cikkében, a rendőrség alapfeladataként is rögzített, a bűncselekmények megelőzésére, kivizsgálására, felderítésére és üldözésére irányuló állami feladat ellátása, illetve a másik oldalról a sértett személyek változatos alapvető jogainak védelméhez kapcsolódó intézményvédelmi kötelezettség megfelelő indokot képeznek a személyes adatok védelméhez fűződő alapvető jog korlátozásához. A hatályos szabályozás továbbá megfelelő garanciákat tartalmaz, melyeket az Eht. 159/A. §-ával kapcsolatos, a BM által írt válaszlevél részletez; ezért álláspontom szerint a személyes adatok védelméhez fűződő jog és az információs önrendelkezési jog szükséges és arányos korlátozásának tekinthető az általános adatmegőrzés előírása az alábbiak szerint.

Az adatgyűjtéssel, megőrzéssel kapcsolatban elvi szempontból mindenekelőtt azt fontos hangsúlyozni, hogy az adatok rögzítésének pillanatában csak egy általános, alkotmányosan igazolható cél határozható meg: a biztonságra súlyos veszélyt jelentő cselekmények megelőzése, elhárítása és felderítése. A digitális korszak virtuális tereiben a metaadatok megőrzésének és utólagos megismerhetőségének döntő jelentősége van, amely nem pótolható a fenyegetés, illetve gyanú azonosításának időpontjától kezdődő ex post adatgyűjtéssel. Ha az általános adatmegőrzési kötelezettség, mint olyan meg nem engedettnek minősülne, a nemzetbiztonsági és bűnüldöző szervek munkájának eredményessége, és ennek következtében az Alaptörvény IV. cikk (1) bekezdésében

deklarált, személyi biztonsághoz való jog komoly csorbát szenvedne. Az Igazságügyi Minisztérium álláspontja szerint a metaadatok általános megőrzésének nincsen alternatívája a közrend és a közbiztonság védelmének államcélja, továbbá az állampolgárok személyi biztonsághoz való jogának érvényesülése, illetve a sértettek alapvető jogainak védelméhez kapcsolódó intézményvédelmi kötelezettség teljesítése körében. Emellett megfelelő garanciákkal biztosítható mind a megőrzés jogszerűsége, mind a hozzáférés célhoz kötöttsége.

A megőrzés körében törvényszerűen más típusú garanciák lehetségesek, mint a hozzáférés esetében. Az általános, minden szolgáltatóra, felhasználóra és hírközlési eszközre kiterjedő, megelőző jellegű adatmegőrzéssel érintett adatok köre nem szűkíthető, hiszen itt az eszköz természetéből fakadóan ex ante helyzetben vagyunk: még nem került sor a bűncselekmény elkövetésére, vagy a hatóságoknak még nincs tudomása erről. Később, ha már egy adott cselekménnyel kapcsolatban a nemzetbiztonsági vagy bűnüldöző hatóságok beazonosítottak valamely személyt, személyeket, földrajzi helyszínt, akkor a metaadatok szolgáltató általi gyűjtésén túl más eszközök használata (így a közlések tartalmára is kiterjedő titkos információgyűjtés vagy leplezett eszközök alkalmazása) válhat indokolttá. A hatékony bűnüldözéshez fűződő igények alapján az általános adatmegőrzés nem mellőzhető, ugyanakkor a személyes adatok megfelelő védelme érdekében olyan garanciákat kell biztosítani, amely megfelelő műszaki, szervezeti intézkedések révén biztonságossá teszik az adatok tárolását, megakadályozzák az azokhoz való jogosulatlan hozzáférést, és meghatározott idő elteltével kötelezően előírják ezek törlését. A hatályos szabályozás álláspontom szerint e garanciális rendelkezéseket, melyek a célhoz kötött adatkezelést szolgálják, tartalmazza.

Az adatmegőrzés körében előírt garanciákat kiegészítik és teljessé teszik a hozzáférés tekintetében előírt korlátozások és garanciák. A hozzáférés kérésére ex post, tehát a bűncselekmény elkövetését vagy gyanújának felmerülését követően, és csak konkrét esetben kerülhet sor. Az adatmegőrzés és az ahhoz való hozzáférés garanciái együtt biztosítják a személyes adatok megfelelő, hatékony védelmét, és együtt vizsgálандók az intézkedés szükségessége és arányossága megítélése során.

Ügyészi engedély hiányában a beszerzett adat bizonyítékként a büntetőeljárásban nem használható fel, az adatot törölni kell. Ezen szabály garantálja, hogy a megfelelő engedély hiányában megszerzett, azaz illegitim forrásból származó adat akkor se kerülhessen egy eljárásban felhasználásra, ha az egyébként az alapügy felderítését szolgálná, ugyanis egy jogsértésből származó eszköz nem szolgálhat eszközzül még egy másik jogsértés feltárására sem.

Az alkotmányos büntetőjogi követelményeknek megfelelően működő büntető igazságszolgáltatás, illetve a tisztességes eljáráshoz való jog érvényesülése szempontjából is kiemelkedően fontos szempont, hogy minél kevesebb adat áll a hatóságok rendelkezésére, annál kisebb az esély, hogy érdemi döntésüket valóság-hű tényállásra alapíthatják. Mind az elkövetők, mind az áldozatok szempontjából garanciális követelmény tehát, hogy az eljáró hatóságok megállapításaikat a lehető legteljesebb mértékben felderített történeti tényállásra alapítsák. Megfelelő nyomok és bizonyítékok hiányában az állampolgárok biztonsághoz és a tisztességes eljáráshoz való joga is sérül: a sikertelen büntetőeljárás – amellett, hogy megghiúsítja az állam büntetőigényének érvényesítését – a sértettre, míg a mentő körülményeket megalapozó információkhoz való hozzáférés kizárása a terheltre nézve járhat hátrányos következményekkel, és ezáltal közvetve alapvető jogok, illetve alapvető jogokhoz

kapcsolódó állami intézményvédelmi kötelezettségek sérelméhez vezet. A magánélethez és a személyes adatok védelméhez való jog nem korlátozhatja a személyek biztonságához és a tisztességes eljáráshoz való alapvető jogait, továbbá a közbiztonsághoz és a közrend fenntartásához fűződő alkotmányos államcél.

Mind a személyi biztonsághoz való jog [Alaptörvény IV. cikk (1) bekezdés], mind a tisztességes eljáráshoz való jog [Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdés], mind pedig a közbiztonság és közrend [Alaptörvény 46. cikk (1) bekezdés szerinti] alkotmányos államcéljának biztosítása vonatkozásában megállapítható, hogy a metakommunikációs adatok általános megőrzési kötelezettsége előírásának nincsen hatékony alternatívája. Az elkövetővel szemben mindenképpen érvényesülnie kell az állam büntető igényének és az áldozatok szempontjából is szükséges a bűncselekményekkel megsértett egyensúly helyreállítása.

Véleményem szerint tehát az Eht. 159/A. §-a szerinti adatmegőrzés során keletkezett adatok felhasználása során a potenciális alapjog-korlátozás szükségességét legitim célként Magyarország nemzetbiztonsági vagy közbiztonsági érdeke indokolja, azaz például bizonyos bűncselekmények elkövetőinek felderítése csak az adatrögzítés során keletkezett metaadatok segítségével történhet, míg a büntetőeljárásban történő felhasználás során ezek a metaadatok a bizonyítás során lehetnek nélkülözhetetlenek. A retenciós célú adatgyűjtés során keletkezett adatok felhasználásának mélysége pedig arányos a felderítendő bűncselekmény tárgyi súlyával, például a gyermekpornográfia miatt indult eljárásokban csak a szolgáltatóktól beszerzett metaadatok segítségével, a rendelkezésre álló IP-cím alapján lehetséges az elkövetők beazonosítása, így ilyen bűncselekmények elkövetésének gyanúja esetén az IP-cím szolgáltatóktól való lekérése megfelel a szükségességi-arányossági teszt mércéjének.

A retenciós adatmegőrzés során, az Alkotmánybíróság releváns gyakorlatával összhangban érvényesülnie kell az Eht. 159/A. § (1) bekezdésének megfelelő célhoz kötöttségnek, vagyis a szolgáltatók által tárolt adatokat csak a bűnüldözés céljából, a nyomozás és a büntető eljárás részeként lehet felhasználni a bűncselekmény felderítése és a tárgyi bizonyítékok beszerzése során, továbbá az ágazati törvényben taxatív felsorolt nemzetbiztonsági érdekek védelme mentén, célhoz kötötten.

IV. Összegzés

Az általános adatvédelmi rendelet hatályba lépése tehát az ügyel összefüggésben érdemi változásokat nem hozott, mert az általános adatvédelmi rendelet mellett az e-Privacy szabályozás felülvizsgálatára a mai napig nem került sor, márpedig a kérdéses adatmegőrzési szabályozás alapvetően az e-Privacyre támaszkodott korábban is. A Bíróság azonban több ítéletében is a Charta rendelkezéseire hivatkozva jogsértőnek találta a korábbi uniós szintű e-Privacy szabályozást. Az Európai Unió több tagállama (pl. Franciaország, Németország, Olaszország) is fenntartotta a retenciós célú adatmegőrzésre vonatkozó nemzeti szintű szabályozását, a Bíróság pedig több ítéletében is az uniós joggal ellentétesnek minősített egyes nemzeti, azaz tagállami szintű adatvédelmi szabályozási elemeket, olyan egyre komolyabb adatvédelmi feltételeket előírva, melyeket a gyakorlatban egyre nehezebb betartani. Magyarország is azon uniós tagállamok sorába tartozik, melyek az adatmegőrzési kérdést saját szabályozási kompetenciájukba vonták, a Bíróság pedig

ítéleteiben jellemzően a Chartára és nem pedig másodlagos európai uniós jogforrásokra hivatkozva minősíti az egyes nemzeti adatvédelmi szabályozási elemeket az uniós joggal ellentétesnek.

Az adatretenciós alapelvek 1995 óta változatlanok az Európai Unió szabályozásában is, ilyen téren tehát az általános adatvédelmi rendelet 2018 óta történő alkalmazása nem hozott érdemi újdonságokat és változást.

Álláspontomat összegezve tehát az Eht. indítványozó által kifogásolt 159/A. § (1) bekezdése rögzíti az adatkezelés büntetőjogi (bírószék, ügyészség, nyomozó hatóság, illetve az előkészítő eljárást folytató szerv törvényben meghatározott feladatai) és nemzetbiztonsági (titkosszolgálatok jogszabályban meghatározott feladatai) célú retenciós adatgyűjtés törvényben meghatározott célhoz kötöttségét, ezek a Magyarország közbiztonságát, nemzetbiztonságát és közrendjének védelmét szolgáló, alkotmányosan igazolható célok pedig az egyes ágazati jogszabályokban (pl. Nbtva nemzetbiztonsági szolgálatokról szóló 1995. évi CXXV. törvényben vagy a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvényben) találhatóak meg, összhangban az Alkotmánybíróság releváns gyakorlatával.

Kérem tájékoztatásom szíves elfogadását!

Budapest, 2022. január „18”

Tisztelettel
Igazságügyi Minisztérium
*
Miniszter
dr. Varga Judit

